

Pytanie prejudycjalne

Czy strajk własnych pracowników przewoźnika lotniczego w odpowiedzi na wezwanie związku zawodowego stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-315/19, BT / Komisja, wniesione w dniu 26 lutego 2021 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-138/21 P)

(2021/C 182/60)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i M. Alver, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: BT, Komisja Europejska, Parlament Europejski, Association internationale des anciens de l'Union européenne (AIACE Internationale)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonego wyroku;
- rozpoznanie sprawy i oddalenie skargi w pierwszej instancji jako bezzasadnej;
- obciążenie strony skarżącej w pierwszej instancji kosztami poniesionymi przez Radę w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniu w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania Rada podnosi cztery zarzuty.

Zarzut pierwszy, podniesiony tytułem żądania głównego, dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do istnienia różnicy w traktowaniu, dla celów przyznania renty rodzinnej na podstawie art. 18 lub art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, między, z jednej strony, pozostałym przy życiu małżonkiem byłego urzędnika, który zawarł związek małżeński przed zakończeniem służby a, z drugiej strony, pozostałym przy życiu małżonkiem byłego urzędnika, który zawarł związek małżeński po zakończeniu służby. Zdaniem Rady, Sąd nie dokonał oceny porównywalności rozpatrywanych sytuacji pod względem wszystkich charakteryzujących je czynników, w tym w szczególności odpowiednich sytuacji prawnych, w świetle przedmiotu i celu aktu prawnego Unii, który ustanawia rozpatrywane rozróżnienie, czyli regulaminu pracowniczego jako całości. Sąd naruszył zatem prawo, gdy stwierdził, że data zawarcia małżeństwa jest jedynym czynnikiem decydującym o zastosowaniu art. 18 lub art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, podczas gdy tym, co uzasadnia odmienne traktowanie jest zasadnicza różnica, zarówno faktyczna jak i prawna, pomiędzy sytuacją prawną urzędnika zajmującego jedno ze stanowisk, o których mowa w art. 35 regulaminu pracowniczego a sytuacją prawną byłego urzędnika.

Zarzut drugi, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do zakresu kontroli sądowej wyborów dokonanych przez prawodawcę Unii. Sąd odniósł się do istnienia „zwykłego” marginesu swobody prawodawcy Unii, który „oznacza konieczność sprawdzenia, czy nie jest nieracjonalne, aby prawodawca Unii ocenił, że wprowadzona różnica w traktowaniu może być właściwa i konieczna do osiągnięcia zamierzonego celu”. Tymczasem sąd przyznał, że prawodawca Unii, w ramach wykonywania powierzonych mu kompetencji, dysponuje szerokim zakresem uznania w dziedzinach, w których jego działanie wymaga dokonania wyborów o charakterze politycznym, gospodarczym lub społecznym oraz w których jest on zobowiązany do dokonywania złożonych ocen i oszacowań, jak to ma miejsce w przypadku organizacji systemu zabezpieczenia społecznego. Nie chodzi więc o to, czy środek przyjęty w takiej dziedzinie był jedyny lub najlepszy z możliwych. Jedynie bowiem okoliczność, że jest on w sposób oczywisty niewłaściwy w stosunku do celu, który zamierzają osiągnąć właściwe instytucje, może mieć wpływ na zgodność z prawem tego środka. Dokonując kontroli, która wykracza poza oczywiście niewłaściwy charakter rozpatrywanego środka, Sąd zastąpił własną oceną oceną prawodawcy i tym samym przekroczył granice kontroli zgodności z prawem.

Zarzut trzeci, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczy naruszenia prawa przez Sąd w ramach badania uzasadnionego charakteru różnicy w traktowaniu. Badanie to jest obciążone, po pierwsze, naruszeniem prawa popełnionym przez Sąd w odniesieniu do określenia zakresu kontroli wyborów dokonanych przez prawodawcę. Po drugie, Sąd nie uwzględnił orzecznictwa, zgodnie z którym to na stronie skarżącej spoczywa obowiązek wykazania niezgodności przepisu prawnego z prawem pierwotnym, a nie na instytucjach, które opracowały dany akt prawny, obowiązek wykazania jego zgodności z prawem. Po trzecie, Sąd naruszył prawo, gdy badał uzasadnienie odmiennego traktowania w świetle orzecznictwa, zgodnie z którym ogólne domniemanie oszustwa nie może być wystarczające dla uzasadnienia środka, który narusza cele Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i doszedł do wniosku, że art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego ustanawia „ogólne i niepodważalne domniemanie oszustwa w odniesieniu do małżeństw trwających krócej niż pięć lat”.

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa i obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do ustaleń Sądu dotyczących naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na wiek. Po pierwsze, w pkt 61 zaskarżonego wyroku Sąd odwołuje się zarówno do wieku pozostającego przy życiu małżonka, jak i do wieku urzędnika lub byłego urzędnika, naruszając w ten sposób obowiązek uzasadnienia. Następnie stwierdzenie istnienia szczególnej niekorzystnej sytuacji dla osób w określonym wieku lub w określonym przedziale wiekowym zależy między innymi od wykazania, że rozpatrywane przepisy mają niekorzystny wpływ na znacznie większą część osób w określonym wieku niż osób w innym wieku, czego w omawianym wypadku brak. Wreszcie, zakładając, że istnieje różnica w traktowaniu wynikająca pośrednio z wieku byłego urzędnika w chwili zawarcia małżeństwa, Sąd nie zbadał, czy różnica ta jest zgodna z art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych i czy spełnia kryteria określone w art. 52 ust. 1 karty.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-243/18,
VW / Komisja, wniesione w dniu 26 lutego 2021 r. przez Radę Unii Europejskiej**

(Sprawa C-139/21 P)

(2021/C 182/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i M. Alver, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: VW, Komisja Europejska, Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonego wyroku;
- rozpoznanie sprawy i oddalenie skargi w pierwszej instancji jako bezzasadnej;
- obciążenie strony skarżącej w pierwszej instancji kosztami poniesionymi przez Radę w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniu w pierwszej instancji.